

Tadeusz Piotr Golonka

Landmann Polska sp. z o.o.

POLSKIE SPECJALNE STREFY EKONOMICZNE W KONTEKŚCIE UREGULOWAŃ PRAWNYCH PO AKCESJI DO UNII EUROPEJSKIEJ

1. Przyczyny powołania specjalnych stref ekonomicznych w Polsce

Proces zmian w gospodarce polskiej, zapoczątkowany w końcu lat osiemdziesiątych, którego celem jest osiągnięcie warunków właściwych gospodarce rynkowej, jest wyraźnie zróżnicowany w przekrojach regionalnych. Jak zauważa S. Korenik [*Problemy...* 1994], w miarę pogłębiania się przemian strukturalnych z całą jasnością zaczęło się ujawniać nieprzystosowanie strukturalne wielu regionów do zmieniających się elementów otoczenia. W tych regionach negatywne zjawiska towarzyszące depresji gospodarczej wystąpiły w jeszcze większej skali.

B. Winiarski [*Polityka...* 1994] wskazuje na występowanie na terytorium Polski głębokiego zróżnicowania stanu zagospodarowania i poziomu ekonomicznego regionów. Prowadzi to do destabilizacji gospodarki i wzrostu bezrobocia. Na zróżnicowanie poziomu ekonomicznego obszarów Polski wpłynęło oddziaływanie w różnych okresach w przeszłości wielu czynników przyrodniczych, historycznych, ekonomicznych i politycznych. Na obecną zaś sytuację społeczno-gospodarczą regionów wpływają silne procesy transformacji ustrojowo-systemowej, związane z trudnym powracaniem Polski do gospodarki rynkowej.

Do usunięcia tych niekorzystnych zjawisk nie wystarczają bieżące działania w sferze gospodarczej. Opracowanie i wdrożenie programu, który powoduje zmiany w strukturze ekonomiczno-społecznej regionu, określane jest społeczno-gospodarczym procesem restrukturyzacji. Na restrukturyzację wpływają ze zmiennym skutkiem i natężeniem różnego rodzaju uwarunkowania. Wpływ ten jest korzystny wtedy, gdy

dane uwarunkowania sprzyjają i wzmacniają proces przekształceń strukturalnych. Takim czynnikiem sprzyjającym było powołanie do życia w Polsce specjalnych stref ekonomicznych (SSE).

Specjalną strefę ekonomiczną można opisać jako pewnego rodzaju enklawę na terytorium państwa, gdzie nie mają zastosowania przepisy regulujące krajową działalność gospodarczą. Obowiązują tam korzystniejsze niż na zewnątrz warunki administracyjno-prawne, umożliwiające szybszy zwrot z zainwestowanego kapitału. Termin SSE ma szeroki zakres, obejmuje różnorodne formy zapewniania przez państwo, na określonym obszarze, szczególnych warunków stymulujących rozwój działalności gospodarczej, w tym strefy wolnocłowe, strefy przetwarzania na eksport oraz strefy i parki przemysłowe, technologiczne i naukowe.

Wszystkie te formy charakteryzują się tym, że zapewniają przedsiębiorstwom ekonomiczne i organizacyjne warunki działania dogodniejsze niż dostępne poza strefą, przy czym zakres preferencji i udogodnień jest różny i zależy od celów leżących u podstaw decyzji o utworzeniu strefy.

W grudniu 1994 r. weszła w życie Ustawa o *specjalnych strefach ekonomicznych*, dająca możliwość tworzenia stref o różnym charakterze (DzU 1994 nr 123, poz. 600 z późn. zm.). Na jej podstawie Rada Ministrów w latach 1995-1997 utworzyła 17 specjalnych stref ekonomicznych, w tym dwa parki technologiczne, przy czym do chwili obecnej funkcjonuje ich 14. W roku 2001 zlikwidowane zostały dwie strefy: mazowiecka i częstochowska, gdyż nie ulokował się w nich żaden inwestor. W tym samym roku połączono strefę tczewską z żarnowiecką, tworząc Pomorską Specjalną Strefę Ekonomiczną.

Tabela 1. Lokalizacja stref według stanu na koniec lutego 2005 roku

Lp.	Strefa województwo	Obszar strefy w ha	w tym pod duże inwestycje	Lokalizacja strefy
1	Kamiennogórska dolnośląskie	241,20	–	miasta: Kamienna Góra, Piechowice, Lubań Śląski i Jawor gminy: Kamienna Góra, Nowogrodziec i Lubawka
2	Katowicka śląskie	1118,84	–	miasta: Dąbrowa Górnicza, Gliwice, Jastrzębie Zdrój, Sosnowiec, Tychy, Żory, Częstochowa, Bielsko-Biala, Rybnik i Zabrze gminy: Godów, Pawłowice, Czerwionka-Leszczyny, Sławków i Siewierz
3	Kostrzyńsko-słubicka lubuskie, zachodniopomorskie	542,72	54,83	miasta: Kostrzyn nad Odrą, Nowa Sól, Gorzów Wielkopolski i Gubin gminy: Słubice, Bytom Odrzański, Gubin, Barlinek, Karlino i Goleniów

4	Krakowska małopolskie	121,92	–	miasta: Kraków i Tarnów
5	Legnicka dolnośląskie	416,73	–	miasta: Legnica, Lubin i Złotoryja gminy: Gromadka, Polkowice i Legnickie Pole
6	Łódzka łódzkie	343,59	5,22	miasta: Piotrków Trybunalski, Ozorków, Zgierz, Łódź, Łęczyca, Kutno, Tomaszów Mazowiecki, Radomsko, Sieradz, Rawa Mazowiecka gminy: Sławno, Ksawerów, Tomaszów Mazowiecki i Wróblew
7	Mielecka podkarpackie, małopolskie	707,13	–	Miasta: Mielec, Gorlice, Dębica, Sanok, Leżajsk, Jarosław gminy: Dąbica i Laszki
8	Pomorska pomorskie	387,82	–	miasta: Tczew, Kwidzyn, Starogard Gdański, Malbork gminy: Krokowa, Gniewino, Tczew, Chojnice, Człuchów i Sztum
9	Słupska zachodniopomorskie i pomorskie	167,89	–	miasta: Słupsk i Koszalin gminy: Słupsk i Debrzno
10	Starachowicka świętokrzyskie, mazowieckie, opolskie	351,36	–	miasta: Starachowice, Ostrowiec Świętokrzyski, Skarżysko Kamienna, Końskie i Szydłowiec gminy: Stąporków, Tułowice
11	Suwalska podlaskie i warmińsko-mazurskie	288,10	–	miasta: Suwałki i Elk gminy: Suwałki i Gołdap
12	Tarnobrzeka podkarpackie, świętokrzyskie, mazowieckie, lubelskie	810,80	–	miasta: Tarnobrzeg, Stalowa Wola, Radom, Pionki, Połaniec, Ożarów Mazowiecki, Jasło, Przeworsk, Rymanów gminy: Nowa Dęba, Staszów, Tuczępy, Nisko, Pionki, Poniatowa, Połaniec, Grębów, Jasło, Gorzyce, Baranów, Sandomierski i Majdan Królewski
13	Wałbrzyska dolnośląskie, opolskie	616,46	37,32	miasta: Wałbrzych, Dzierżoniów, Kudowa Zdrój, Wrocław, Świdnica, Nowa Ruda, Kłodzko, Oława gminy: Jelcz-Laskowice, Żarów i Nysa
14	Warmińsko-Mazurska warmińsko-mazurskie i mazowieckie	524,07	216,64	miasta: Elbląg, Mława, Pasłęk, Lidzbark Warmiński, Morąg, Mrągowo, Ostróda, Olsztyn i Bartoszyce gminy: Dobre Miasto, Bartoszyce, Szczytno i Olecko
	RAZEM	6638,63	314,01	

Źródło: Ministerstwo Gospodarki i Pracy, Warszawa marzec 2005.

Obecnie funkcjonuje 14 specjalnych stref ekonomicznych na obszarze 6638,63 ha. Zgodnie z art. 5a ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych, łączna powierzchnia stref nie może przekroczyć wielkości ustalonej na dzień 31 grudnia 2000 roku. Oznacza to, że nie ma żadnej rezerwy gruntów i dopuszczane są jedynie ekwiwalentne wymiany obszarów SSE.

Na podstawie przepisów ustawy o SSE obowiązujących do końca 2000 r., przedsiębiorca, który uzyskał zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej w strefach do 31 grudnia 2000 r. i spełnił jego warunki, był uprawniony do: ulg w podatku dochodowym w wysokości 100% naliczonych podatków przez okres pierwszych 10 lat działalności gospodarczej w strefie oraz 50% zwolnienia przez lata następne, aż do końca istnienia strefy. Ponadto do końca 2000 r. z mocy ustawy zwolniony był z podatku od nieruchomości.

2. Negocjacje z Komisją Europejską. Zasady udzielania pomocy publicznej

Przedstawione wyżej zasady wsparcia nie pozwalały na powiązanie wielkości pomocy z wydatkami inwestycyjnymi lub kosztami pracy, co stało w sprzeczności z zasadami udzielania pomocy publicznej w krajach UE. Komisja Europejska prezentowała stanowisko, że w momencie tworzenia SSE obowiązywał Układ Europejski, w związku z czym zasady udzielania pomocy publicznej w SSE powinny być zgodne ze standardami unijnymi. Podkreślono, że art. 63.1 Układu Europejskiego, podpisanego przez Polskę w 1991 r., uznaje za niezgodną z nim „wszelką pomoc publiczną, która zniekształca lub grozi zniekształceniem konkurencji przez faworyzowanie niektórych przedsiębiorstw lub produkcji niektórych wyrobów, o ile pomoc ta może mieć negatywny wpływ na handel między Polską a Wspólnotami”¹. Prawo UE zakazuje udzielania pomocy publicznej (TWE art. 87 pkt 1), jednakże możliwe są derogacje, które obejmują pomoc przeznaczoną na rozwój gospodarczy tych regionów, w których poziom życia jest niski lub istnieje duże bezrobocie. Dopuszcza się również pomoc przeznaczoną na wsparcie określonych rodzajów działalności lub określonych regionów, jeżeli nie zmieni ona warunków wymiany.

Najpoważniejsze zastrzeżenia UE wobec SSE dotyczyły następujących zagadnień [*Polskie...* 2000, s. 41-42]:

- Udzielanie tzw. pomocy operacyjnej, czyli pomocy związanej z bieżącą działalnością przedsiębiorstw, a nie z nakładami na zakup środków trwałych.
- Brak jasno określonych limitów poziomu pomocy udzielanej przedsiębiorcom.

¹ Układ Europejski ustanawiający stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską, z jednej strony a Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z drugiej strony (DzU 1994 nr 11, poz. 38).

- Brak przepisów ograniczających pomoc dla przedsiębiorców z sektorów tzw. wrażliwych, tj. stalowego, węglowego, stoczniowego, samochodowego i włókien sztucznych.

- Brak zasad kumulowania pomocy.

- Możliwości udzielania pomocy eksportowej, bezwzględnie zakazanej w prawie Unii i umowach międzynarodowych, np. WTO, EFTA i EFTA.

Z uwagi na wymienione wyżej zarzuty Komisji Europejskiej, Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów postanowił nie tworzyć nowych specjalnych stref ekonomicznych ani nie rozszerzać stref istniejących. Rozpoczęto jednocześnie prace nad nowelizacją ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych, dotyczące prawnych dróg likwidacji stref oraz wyłączenia z nich obszarów niezagospodarowanych, jak również wydawania zezwoleń na prowadzenie działalności na czas krótszy niż okres funkcjonowania strefy.

Przyszłe członkostwo Polski w Unii Europejskiej wiązało się ze zmianami w prawodawstwie krajowym, mającymi na celu dostosowanie przepisów do wymagań UE. Problematyka pomocy publicznej dla przedsiębiorstw została ujęta w obszarze negocjacyjnym „polityka konkurencji”. Polskie stanowisko w tej sprawie zostało złożone 29 stycznia 1999 r., natomiast oficjalne negocjacje rozpoczęły się 19 maja 1999 r. [Gibuła, Naglik 2003]. Polska wystąpiła o dopuszczenie stosowania w okresie przejściowym do końca 2017 r., dla przedsiębiorstw prowadzących działalność w istniejących SSE, pomocy operacyjnej i eksportowej, niestosowanie zasad kumulacji pomocy, pułapów pomocy oraz ograniczeń wynikających z zasad udzielania pomocy dla sektora motoryzacyjnego. Jednocześnie Polska deklarowała pełne dostosowanie reguł udzielania pomocy dla podmiotów gospodarczych inwestujących w SSE od 2001 roku. Zobowiązanie harmonizacji prawa zostało zrealizowane Ustawą z 16 listopada 2000 r. (DzU 2000 nr 117, poz. 1228) *o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i zmianie niektórych innych ustaw*. Zgodnie z tą nowelizacją nowe zasady udzielania pomocy publicznej obowiązują przedsiębiorców, którzy uzyskali zezwolenie po 1 stycznia 2001 r., natomiast przedsiębiorcom posiadającym zezwolenia przed tą datą ustawa gwarantowała zachowanie „praw nabytych”. UE odrzuciła postulowane okresy przejściowe jako bezzasadne i naruszające przyjęte wcześniej zobowiązania wynikające z Układu Europejskiego, akceptując jednocześnie zasady udzielania pomocy publicznej obowiązujące od 1 stycznia 2001 roku. Warunki funkcjonowania przedsiębiorców w SSE stały się przedmiotem negocjacji akcesyjnych zakończonych w grudniu 2002 r. [Specjalne... 2003]. Wypracowane stanowisko kompromisowe pozwala zachować w większości prawa nabyte inwestorów w SSE, a z drugiej strony umożliwia funkcjonowanie reguł konkurencji w ramach wspólnego rynku.

Postanowienia negocjacji akcesyjnych zostały zapisane w traktacie o przystąpieniu do Unii Europejskiej w załączniku XII rozdział 5 „Polityka konkurencji”. Realizacja postanowień zapisów traktatowych została wprowadzona do prawa pol-

skiego Ustawą z 2 października 2003 r. *o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw* (DzU 2003 nr 199, poz. 1840 oraz DzU 2004 nr 123, poz. 1291).

Obecnie funkcjonuje na terenach stref kilka grup przedsiębiorców, które różnią zasady udzielania pomocy publicznej:

- Grupa małych i średnich przedsiębiorców posiadających zezwolenia wydane do końca 2000 roku.

- Grupa dużych przedsiębiorców posiadających zezwolenia wydane do końca 1999 roku.

- Grupa przedsiębiorców z sektora motoryzacji posiadających zezwolenia wydane do końca 2000 roku.

- Pozostali przedsiębiorcy, którzy działają w reżimie prawa wspólnotowego.

Zasady i warunki udzielania pomocy publicznej dla przedsiębiorców, którzy otrzymali zezwolenia przed 1 stycznia 2001 r., określa traktat akcesyjny o przystąpieniu do Unii Europejskiej (TA) w załączniku XII rozdział 5 „Polityka konkurencji”:

- okres przejściowy, czyli zachowanie praw nabytych: dla małych przedsiębiorców obowiązuje do końca 2011 r., a dla średnich do końca 2010 roku;

- dla dużych przedsiębiorców, którzy uzyskali zezwolenia do końca 1999 r., maksymalna pomoc publiczna wynosi 75% kosztów inwestycji, a dla zezwoleń wydanych w 2001 r. – 50%;

- dla przedsiębiorców z sektora motoryzacji maksymalna pomoc publiczna wynosi 30% kosztów inwestycji;

- termin, od którego naliczana jest pomoc dla dużych przedsiębiorców, w tym z sektora motoryzacyjnego, określony jest na 1 stycznia 2001 roku;

- okres zaliczania kosztów inwestycji kwalifikujących się do objęcia pomocą dla dużych przedsiębiorców, w tym z sektora motoryzacyjnego, ograniczono do wydatków poniesionych od dnia uzyskania zezwolenia do końca 2006 roku.

Zasady wprowadzono do naszego prawa Ustawą z 2 października 2003 r. *o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw* (DzU 2003 nr 199, poz. 1840 oraz 2004 nr 123, poz. 1291 i nr 273, poz. 2703).

Nowe regulacje ograniczały korzyści płynące z faktu prowadzenia działalności w SSE, wzbudzając niezadowolenie wśród przedsiębiorców z uwagi na zmianę zasad prowadzenia działalności gospodarczej. W celu skłonienia inwestorów do akceptacji nowych warunków i odstąpienia od wysuwanych roszczeń pod adresem polskiego rządu wprowadzono rozwiązania częściowo rekompensujące utracone korzyści. Warunkiem skorzystania z nich jest akceptacja zmiany wprowadzonych traktatem akcesyjnym, udokumentowana przez złożenie wniosku o zmianę zezwolenia w trybie art. 6 ustawy z 2 października 2003 roku.

Przedsiębiorcom, którzy dokonują zmiany zezwolenia, przysługuje:

- możliwość zmiany warunków zezwolenia na korzystniejsze bez uzasadnienia, co daje wielu przedsiębiorcom szansę korekty biznesplanów i kontynuowania inwestycji;

- gromadzenia kwot wpłacanych podatków dochodowych, po przekroczeniu dopuszczalnych pułapów pomocy, na specjalnym koncie i wykorzystanie tak zebranych funduszy na dofinansowanie nowych inwestycji, realizowanych przez samego podatnika lub wskazaną przez niego, powiązaną z nim organizacyjnie lub kapitałowo firmę w co najmniej 25% do 2023 r.; niewykorzystane do tego terminu środki zostaną przekazane do budżetu państwa;

- w przypadku dużych przedsiębiorców: ustawowe zwolnienie z podatku od nieruchomości, według stawek obowiązujących w 2000 r., w stosunku do gruntów i naniesień oddanych do eksploatacji w 1999 roku.

Zasady i warunki udzielania regionalnej pomocy publicznej na nowe inwestycje przedsiębiorcom, którzy otrzymali zezwolenia po 1 stycznia 2001 r., reguluje Ustawa z 20 października 1994 r. *o specjalnych strefach ekonomicznych* uzupełniona:

- Ustawą z 16 listopada 2000 r. *o zmianie niektórych ustaw*, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2001 roku;

- Ustawą z 2 października 2003 r. *o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw*, która weszła w życie z dniem akcesji;

- Ustawą z 30 kwietnia 2004 r. *o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej*, która weszła w życie 31 maja 2004 r. oraz Rozporządzeniem Rady Ministrów, wydanym na podstawie delegacji zawartej w art. 4 ust. 1 ustawy o SSE.

Przedsiębiorcy posiadający zezwolenia wydane po 31 grudnia 2000 r. mogą korzystać z pomocy w formie zwolnień podatkowych z tytułu:

- 1) kosztów nowej inwestycji – wielkość pomocy oblicza się jako iloczyn maksymalnej intensywności pomocy określonej dla danego obszaru i kosztów inwestycji kwalifikujących się do objęcia pomocą; definicję kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą określają rozporządzenia RM w sprawie specjalnych stref ekonomicznych, które wymagają:

- prowadzenia działalności gospodarczej przez okres nie krótszy niż 5 lat,
- utrzymania własności składników majątku, z którymi były związane wydatki inwestycyjne, przez okres 5 lat od dnia wprowadzenia do ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym;

- 2) tworzenia nowych miejsc pracy – wielkość pomocy oblicza się jako iloczyn maksymalnej intensywności pomocy i dwuletnich kosztów płacy brutto nowo zatrudnionych pracowników, powiększonych o wszystkie obowiązujące płatności związane z ich zatrudnieniem; przedsiębiorca korzystający z pomocy z tego tytułu musi utrzymać nowo utworzone miejsca pracy przez okres nie krótszy niż 5 lat;

3) maksymalna intensywność pomocy niemal na całym terytorium Polski wynosi 50%, z wyjątkiem powiatów: Wrocław, Kraków, Gdańsk-Gdynia-Sopot, dla których intensywność wynosi 40%, oraz powiatów: Warszawa i Poznań, dla których intensywność wynosi 30%. W przypadku pomocy udzielanej małemu lub średniemu przedsiębiorcy maksymalną intensywność pomocy podwyższa się o 15 punktów procentowych, z wyłączeniem przedsiębiorców prowadzących działalność w sektorze transportu.

Maksymalna intensywność pomocy dla inwestycji z sektora motoryzacyjnego, w przypadku, gdy kwota pomocy przekracza równowartość 5 mln euro, wynosi 30% intensywności dopuszczalnej w danym obszarze.

Wielkość dopuszczalnej pomocy dla dużych projektów inwestycyjnych, tj. takich, których koszty kwalifikujące się do objęcia pomocą przekraczają kwotę 50 mln euro, określa wzór ujęty w rozporządzeniu o sprawie SSE. Duży projekt inwestycyjny objęty maksymalnym dopuszczalnym wsparciem wymaga indywidualnej notyfikacji KE. Jeśli przedsiębiorca realizujący taki projekt zamierza skorzystać z pomocy nie większej niż przypada na inwestycję o kosztach kwalifikowanych nie przekraczających 100 mln euro, warunek indywidualnej notyfikacji nie obowiązuje.

Podstawą do korzystania z pomocy publicznej jest zezwolenie wydane przez spółki zarządzające strefami w drodze przetargu lub rokowań. Na terenie stref można prowadzić działalność bez zezwolenia, lecz dochody z tej działalności nie podlegają zwolnieniu z podatku dochodowego.

3. Podsumowanie

Specjalne strefy ekonomiczne były tworzone na obszarach najbardziej zacofanych gospodarczo oraz dotkniętych strukturalnym bezrobociem. Zachęty w postaci całkowitego zwolnienia z podatku dochodowego przez 10 lat, jak również zwolnienia z podatku od nieruchomości miały spowodować inwestycyjne zagospodarowanie w ciągu pierwszych 5 lat ich funkcjonowania. Załamanie koniunktury gospodarczej na rynkach światowych oraz globalne ograniczenie bezpośrednich inwestycji zagranicznych spowodowały, że postawiony cel nie został osiągnięty. Podkreślić jednak należy, że w specjalnych strefach ekonomicznych, według danych Ministerstwa Gospodarki i Pracy, działalność prowadzi 429 przedsiębiorców, którzy zainwestowali prawie 20 mld zł i zatrudnili 77,6 tys. osób [*Specjalne...* 2005]. Biorąc pod uwagę długi okres negocjacji z Komisją Europejską oraz fakt niezaakceptowania przez nią praw nabytych przedsiębiorców, uzyskane efekty należy ocenić pozytywnie. Zakończenie negocjacji i wejście Polski do Unii Europejskiej spowodowało zwiększone zainteresowanie inwestycjami w strefie znaczących inwestorów (Whirlpool, Bosch, Elektrolux), a także poszerzenie katalogu działalności, na które wydaje się zezwolenia, o sektor nowoczesnych usług – Business Process Offshoring (BPO). Należy stwierdzić, że specjalne strefy ekonomicz-

ne w Polsce stanowią atrakcyjny instrument przyciągania inwestycji, nie wymagający bezpośredniego wpływu środków z budżetu, choć z drugiej strony pomoc publiczna udzielona w specjalnych strefach ekonomicznych do końca 2003 r. wyniosła łącznie 1569,9 mln zł [*Raport...* 2004], co stanowi 8% ponoszonych nakładów inwestycyjnych.

Literatura

- Gibula R., Naglik K., *Polskie specjalne strefy ekonomiczne a Unia Europejska*, Prace Naukowe Akademii Ekonomicznej, Wrocław 2003.
- Polityka regionalna – kierunki i instrumentacja*, red. B. Winiarski, Wydawnictwo AE, Wrocław 1994.
- Polskie specjalne strefy ekonomiczne*, red. E. Kryńska, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2000.
- Problemy rozwoju regionalnego w praktyce ekonomicznej*, red. B. Winiarski, Wydawnictwo AE, Wrocław 1994.
- Raport o pomocy publicznej w Polsce udzielanej przedsiębiorcom w 2003 roku*, UOKiK, Warszawa (listopad) 2004.
- Specjalne strefy ekonomiczne stan na dzień 31 marca 2004 r.*, Ministerstwo Gospodarki i Pracy, Warszawa (październik) 2004.
- Specjalne strefy ekonomiczne stan na dzień 31 grudnia 2004 r.*, Ministerstwo Gospodarki i Pracy, Warszawa (marzec) 2005.

POLISH SPECIAL ECONOMIC ZONES IN THE CONTEXT OF LAW REGULATION AFTER THE ACCESSION TO THE EUROPEAN UNION

Summary

This research shows an origin and a goal of special economic zones as an instrument of regions development, a fight with unemployment and support of investments. According to the accession of Poland to the European Union it was necessary to adjust Polish law in economic functioning of the zones to the rules of the European Union. Negotiations with the European Committee in this area lead to make “new” rules, presented in this research, regarding the help for investors. Although the rules limit some advantages of investments in the zones, the zones still remain very attractive instruments for investments without using direct resources from the national budget. An investor is able to use exemption from taxation only in case when he achieves expected effects in the form of the production beginning and the profit.